

מסורת הש"ס

מי שאמר פרק שלישי נזיר

יה.

עין משפט
נר מצוה

יג א מ"י פ"י מהלך
מדות הלכה ג:
יד ב מ"י שם הלכה ח:
טו ג מ"י שם הלכה ז:
טז ד מ"י שם הל' טו
וע"ש כ"מי:

א) לעיל ח. ח. ג. א. (כ) כרחוק
ב) א. כרחוק ט. ד. (ד) ס"ח
ל"ג. (ה) ויקרא י"ז.
ו) גמברז ו. א. א. [סו].

תורה אור השלם
1. ובי ג'מות מת עליו
בפעת פתאם ונפסא ראש
נזרו ונלח ראשו ביום
קדושתו ביום השביעי
במדבר ו ט
2. ועשה הבחן אחד
לקחת און ואחד לעלה
וכפר עליו מאשר חטא
על הנפש וקדש את
ראשו ביום ההוא:
במדבר ו יא

מוסף רש"י
וקדש את ראשו. למדות
טהרה שמה (כריתות ב.).

פי' הרא"ש

טהרה: מה נהור שנטמא
וכו' אצ"פ שתחלתו היה
טהור כ"ש טמא שקבל
עליו נוי' בטומאה: ביום
קדושתו קבוצתו. דהיינו
יוס' ח' או מתחיל קדוש
ראשו דהיינו גידול שער
לזויות טהרה דכתיב
קדוש יהיה גדל פרע: רבי
יוס' בר' יהודה אומר ביום
גתלתתו. היינו בו' ולקמן
מפרש טעמיהו: מני ר"י
בר' יהודה [היא] דאמר
נזיר טהרה מו' הוא
דהיילת. הלכך קרי ביה
שטאות הרהב כי כבר
התחיל למנות נזירו' טהרה
ומי' אינו מביא אלא קרבן
א' דכיון דעידין לא יצאת
שעה שראוי להביא בה
קרבן אבל לרבי דאמר נוי'
טהרה לא חיילא עד ח'
אם נטמא בה חודא טומאה
אריכתא היא ואם נטמא
בח' יצאת שעה שראוי
להביא בה קרבן ובי'
קרבנות בעי' למיחי:
א) אימתי וקדש את ראשו
ביומן שכפר. כלומר ביומן
הראוי לכפרה אף אם לא
כפר. אי' לימא קרא וקדש
את ראשו. ותו לא ומיילא
ידענא דאוכפר קאי:

א) נראה דלא היה גירסאותו נגמ.

דאי סלקא דעתך תגלחת טומאה ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת.
המטרה את בגדיו ונלח את כל שערו אבל תגלחת טומאה לית
זיה במצורע דגם תגלחת שניה שמגלח אחר ימי ספרו מתוך טומאה
הוא מגלח שגם בימי ספרו מוטמא אדם צמגע: **ל** תגלחת טומאה
דנזירות קתני. כלומר לעולם אימנא

לך תגלחת טומאה ודקאמרת דבימי
חלוטו נמי איכא תגלחת טומאה לא
תגלחת דמזירות קמני נזיר צקצר
לחוי שערו לתגלחת מחמת מזירות
וזימני חלוטו לא בעי תגלחת טומאה
מחמת מזירות אלא מחמת זרעו וזה
אין שייך למזירות כלל הילכך לא יעלו
לו ימינו לנזירותו: **ב** **מהורר** שננטמא
הכתוב מדבר. כלומר שהתחיל למנות
מזירות טהרה ואמרי כן נטמא
דכתיב ועימם הראשונים יפלו:
ג **לפמור** את הנזיר בקבר שאין מעון
העברת שיער והבאת ציפריים. והוא
הדין דממעט ליה מאשס דכתיב צההוא
עמינא והיינו דקאמר צממני' נזיר
צקצר אינו מביא קרבן טומאה
דמייעיה קרא כדדרשנא: הכא:
ו **הלא דברים ק"ו.** פירוש' אי לא

רבי הוא דאמר רבי אין נזירות טהרה חלה
אלא עד שמיני דאי תימא ר' יוסי בר' יהודה
היא האמר נזירות דטהרה משביעי הוא
דחיילא **מאי רבי ומאי ר'** יוסי ברבי יהודה
דתניא **וקדש את ראשו ביום ההוא** **ביום**
הבאת קרבנותיו דברי רבי ר' יוסי בר' יהודה
אומר ביום תגלחתו והא דתנא **נזיר שננטמא**
טומאות הרבה אינו מביא אלא קרבן אחד
מאן תנא אמר רב חסדא ר' יוסי בר' יהודה
היא דאמר נזירות טהרה משביעי חיילא
ומשכחת לה כגון שננטמא בשביעי וחזר
ונטמא בשביעי **(ומני ר' יוסי בר' יהודה היא)**
כיון דלא יצא שעה הראויה להביא קרבן אינו
חייב אלא קרבן אחד דאי תימא רבי היא אי
דנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי (וחזר
ונטמא בשביעי) כולוהו טומאה אריכתא היא
ואי דנטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני הרי
יצתה שעה שראויה להביא קרבן מאי מעמא
דרבי אמר קרא **וכפר עליו מאשר חטא על**
הנפש והדר וקדש את ראשו ורבי יוסי ברבי
יהודה אם בן לימא קרא וקדש את ראשו
ביום

טהרה כבר חשיב ליה טומאה אחריתי ולא הוה כנטמא צשעי דההיא
ודאי טומאה אריכתא היא דאכתי לא חל עליה מזירות טהרה ומכל
מקום פוטר עמנו מקרבן טומאה אחר כיון שנטמא בשביעי ולא
יצא שעה אחת ליום שראוי הוא להביא קרבנות דהיינו ביום שמיני:
דא **רבי** דאמר דאינו מתחיל למנות מזירות טהרה עד יוס'
שמיני כולהו **נטמאה אריכתא היא דלא נראה עדיין להטתחיל**
מזירות והוי כאלו נטמא צשעי ואמאי קרי ליה טומאות הרבה
ואי דנטמא בשמיני כו' כיון דינא לשעה שראוי להביא קרבנותיו
והוי כנטמא אחר הצאת קרבנותיו דודאי לר'ך להביא קרבן
טומאה אחר: **דבתיב** **מאשר חטא על הנפש.** וכתיב צההוא
קרא לאלתר וקדש ביום ההוא פי' ביום שיכפר עליו דהיינו
צשמני: **אם** בן לימא קרא וקדש את ראשו. ופשיטא דאשמני
דקימנין זיה איירי ביום ההוא למה לי אם אינו ענין לשמיני
תנאו לשביעי דלאיתור למשדי אשביעי:

דאי ס"ד תגלחת טומאה ימי חלוטו מי לא
בעי תגלחת לא תגלחת דנזירות קתני ת"ש
וטמא ראש נזרו **בטהור שננטמא הכתוב**
מדבר שהוא מעון העברת שער והבאת
ציפרון ולפמור את הנזיר בקבר שאין מעון
העברת שער והבאת ציפרון והלא דברים
ק"ו ומה טהור שננטמא מעון העברת שער
הבאת ציפרון מי שהיה טמא מתחלה אינו
דין שיהא מעון העברת שער והבאת ציפרון
ת"ל וטמא ראש נזרו במי שהיה טהור ונטמא
הכתוב מדבר שיהא מעון העברת שער
הבאת ציפרון ולפמור את הנזיר בקבר ש"מ
מאן תנא הא דת"ר **אין בין טמא שנזר לנזיר**
טהור שננטמא אלא שטמא שנזר שביעי שלו
עולה לו מן המנין ונזיר טהור שננטמא אין
שביעי שלו עולה לו מן המנין א"ר חסדא
רבי היא דאמר רבי אין נזירות טהרה חלה
אלא עד שמיני דאי תימא ר' יוסי בר' יהודה
היא האמר נזירות דטהרה משביעי הוא
דחיילא **מאי רבי ומאי ר'** יוסי ברבי יהודה
דתניא **וקדש את ראשו ביום ההוא** **ביום**
הבאת קרבנותיו דברי רבי ר' יוסי בר' יהודה
אומר ביום תגלחתו והא דתנא **נזיר שננטמא**
טומאות הרבה אינו מביא אלא קרבן אחד
מאן תנא אמר רב חסדא ר' יוסי בר' יהודה
היא דאמר נזירות טהרה משביעי חיילא
ומשכחת לה כגון שננטמא בשביעי וחזר
ונטמא בשביעי **(ומני ר' יוסי בר' יהודה היא)**
כיון דלא יצא שעה הראויה להביא קרבן אינו
חייב אלא קרבן אחד דאי תימא רבי היא אי
דנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי (וחזר
ונטמא בשביעי) כולוהו טומאה אריכתא היא
ואי דנטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני הרי
יצתה שעה שראויה להביא קרבן מאי מעמא
דרבי אמר קרא **וכפר עליו מאשר חטא על**
הנפש והדר וקדש את ראשו ורבי יוסי ברבי
יהודה אם בן לימא קרא וקדש את ראשו
ביום

וחזר ונטמא צשעי אינו קורא לו טומאות הרבה לפי שעדיין לא חל
עליו טהרה כלל **ו** דמי **ט** לטומאה אריכתא. דאי אליצא דרבי
לא משכחת לה דמיקרי טומאות הרבה ולא ליחייב אלא קרבן אחד
דאי אמרת משכחת לה כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי
אינו חייב אלא קרבן אחד לטמא ימי טהרתו כיון דמזירות דטהרה
לא חייבל עליה עד יוס' שמיני כולה חדא טומאה אריכתא היא
וליכא צוה טומאות הרבה. ואי אמרת כגון דנטמא צשמני והיינו
לכו טומאות הרבה הא נמי לא מיתרתא דלא יציא אלא קרבן
אחד דאי אליצא דרבי כיון דנטמא יוס' שמיני שיתמה שעה שראויה
להביא בה קרבן נמחייב על כל ל' אחד. הילכך לא מיתוקמא
ט'אלא כרבי יוסי צרבי יהודה ש"מ: **מאי טעמא דרבי.** דאמר
לא חייבל עליה מזירות דטהרה עד יוס' הצאת קרבנותיו: **דאמר**
קרא וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וגו'. דמשמע אימתי וקדש
את ראשו שמתחיל למנות צו צומן שיכפר עליו דהיינו צשמני ט:

נוסחת הריב"ן
א) כיון: צ. מזירותו אינו
דין: ג. כדלמרי: ד. שער
ליתא כצ"י: ה. הן לשאי:
ו) שמיני צו קרבן מאן תנא
נזיר טהור שנטמא אין
שביעי שלו עולה לו מן המנין
אמר רב ספקא רבי היא
דאמר אין מזירות טהרה
עליו עד יוס' שמיני שמיני
קרבנותיו תנא וקדש טו:
ז) דמי: ח) עליו: ט) דמי
לית כטומאה: י) לשאי:
כ) בשמיני כו': ל) אחת
ואמת: מ) מן המנין כו'
אלא כו' יוס': נ) דמשמע
ליתא כצ"י: ס) שמיני
הק"ד ואמר כן מהני מנין
ענין לשביעי שיהא יוס'
תגלחתו טהרה עליו מזירות:
דלהדר טעמי קודש שיהא
קרבן לחייב אמו צשעי
קרבנות טומאה: ורז וכו':

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה לעולם וכו'
והאי דקאמר ימי חלוטו
לנזיר ומיכן פרין מתגלח:
ב) בא"ד כשהוא מתגלח:
מעכשיו: ג) ד"ה מיר וכו'
מזירות אוי דין טו' הק"ד
ואמאי מ"ה ש"מ כו'
מתקמי: ד) ד"ה אלא
שטמא שמת: ה) ד"ה
ביום תגלחתו וכו' וינלח
ראשו כ"ל ומיכן את
נתקח: ו) ד"ה אלא
שנטמא וכו' טהרה כלל
וקרי ליה טומאה
אריכתא הק"ד ואמאי מ"ה
דאי אליצא דרבי ואינו חייב
אלא קרבן אחד
דאליבא דרבי כיון דנטמא
ביום שמיני וכו' נמחייב
קרבן על כל אחד כ"ל
הד"ס ומיכן דלי נתקח:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

א) רש"י ד"ה כגון שנטמא
וכי וחזר ונטמא ביום ז'
טומאה וכו'. ניב פי'
א"מ: ב) תוס' ד"ה ביום
תגלחתו וכו' והא דתנן פי'
קמא דכריתות דף ג' ניב
כ"ל. והלא מחליפין
גרכאות לעל שאיכות
בתוס. אורח משכח:

הגהות התוספות

- 1. מיכן משביעי נתקח.
- 2. ל"ל סולח.